

ဝိ : ဝိ : ဝိ : ဝိ : ဝိ : ဝိ : ဝိ

ပြန်လည်အောင်

ချစ်တော်သည် အချစ်တော်ကောင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီးကြတဲ့ အခါ စာဖတ်ပရိသတ် တချို့က ဝတ္ထုကို ဒါမှမဟုတ် ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာကို ကိုယ်တွေ့လား၊ ကုန်ကြမ်းလားလို့ မေးကြပါတယ်။

တချို့ဝတ္ထုတွေကတော့ ၁၀၀% ကုန်ကြမ်းပါ။ အဲ တချို့ ဝတ္ထုကြတော့ ကိုယ်တွေ့စစ်စစ် ရာနှုန်းပြည့် ၁၀၀% ဖြစ်ပြီး တချို့ကြတော့ ၅၀% နှုန်းစီပါ။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရောသမမွေ့ပြီး ကုန်ကြမ်းက ၈၀%၊ ကိုယ်တွေ့က ၂၀% ဆို ပြီး ရေးဖြစ်သလို တချို့တလေကျတော့လည်း ကုန်ကြမ်းကနည်းနည်း ကိုယ်တွေ့ ရာခိုင်နှုန်းများ များ ဒါမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် ရာခိုင်နှုန်း မတူပါဘူး။

ဒီဝတ္ထုလား ?။ ဒီဝတ္ထုကတော့ဗျာ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အင်း ... ဒီဝတ္ထုကကျတော့ ...။ ...။

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

* *

ကျွန်တော်က အချစ်ဆိုတဲ့ကောင်းကင်မှာ

စိုလက်နေတဲ့ မျှော်လင့်ချင်တွေနဲ့

ပျံသန်းမိတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ပါ။

* *

With the eyes a woman aske, takes, despises, and kills.

မိန်းမတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးများဖြင့် တောင်းဆို၏ ။ ရယူ၏ ။

အထင်သေး၏ ။ အသေ သတ်၏ ။

Spanish Proverb.

* *

"တချို့က စားသောက်ဆိုင်များဆီ။

တချို့က စုဠာမုဏိဘုရား ကုန်းဖြင့်ဆီ

စသည်ဖြင့်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက

တော့ IC show ရှိရာ စင်မြင့်ဆီ ချီ

တက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်။

များပြားလှသော လူအုပ်ကြီးသည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်

ပြည့်ကြပ်ကာနေသည်။ လူအုပ် ကြီး၏ ဦးတည်ရာက တူညီသော်လည်း လူတိုင်း

မီးပုံပျံ့ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ဆီကိုသာ ဦးတည်နေ သည်ကတော့မဟုတ်။

တချို့က စားသောက်ဆိုင်များဆီ။ တချို့က စုဠာမုဏိဘုရားကုန်းမြင့်ဆီ

စသည်ဖြင့်။ ကျွန် တော်တို့အုပ်စုကတော့ IC show ရှိရာ စင်မြင့်ဆီ

ချီတက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အနွေးထည်ရောင်စုံတို့ဖြင့် တောင်းကြီးသူ တောင်ကြီးသားများရော

ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ဧည့် သည်များပါ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နေကြသည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ဆောင်းရာသီသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် လူတိုင်း

အနွေးထည်ကိုယ် စီ သိုးမွေးဦးထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် လမ်းကြီးတစ်ခုလုံး

တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားကာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်သာပါပြီး

ကျန်လေးယောက်စလုံးက မိန်းကလေးတွေချည်းဖြစ်သည်။

“ အိမ်ကပေးသွားချင်တာမဟုတ်၊ ရပ်ကွက်က လွှတ်မဲ့မီးပုံပျံ့ကို

လုပ်ကူစရာရှိတာကူဖို့ ခေါ်ထားတယ်လို့ ဖြီးပြီးထွက်လာတာ။

နန်းဟွမ်ခမ်းက IC show ကြည့်ရန် လစ်ထွက်ခဲ့ရပုံကို ပခုံးတွန့်ရင်းက ဆိုသည်။

“ ငါတို့လည်း နင့်လိုပါပဲဟာ၊ ရပ်ကွက်မီးပုံးပျံကိုပဲ အကြောင်းပြပြီး ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ၊ မီးပုံးပျံ ကိစ္စဆိုတော့လည်း ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်နဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ရပေမဲ့ သိပ်တော့ကြည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ လက်မှတ်တွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ ”

ရတနာက လက်မှတ်ဟု လက်ဝါးဖြန့်ကာ မေးသည်။ နှင်းဖြူဖြူအေးက ဖြိုးနိုင်ဆီမှာဟုဆို ရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ပြသည်။ ကျွန်တော်က ပါလာတယ်ဟူသောသဘောဖြင့် လက်မှတ် ထည့်ထားသော အကျူးထူ၏ အိပ်ကပ်ကို ပုတ်ပြဖြစ်သည်။

“ မင်းနာမည်ကြီးသွားရင် ငါတို့ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ် ပုဒ်လောက်တော့ ရိုက်ကွာ ”

ဒုတိယမင်းသားအဖြစ် ဗီဒီယိုခုနစ်ကားခန့် ရိုက်ထားသော ကျွန်တော့်အား ကျော်ဝဏက ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ အေး ... ရိုက်မှာပေါ့ကွ ”

ကျော်ဝဏ၏ အဆိုကို အလိုက်ထိုက်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“ မင်းသမီးလိုရင်လည်း ပြောပေါ့ဟယ်၊ ငါတို့လေးယောက်ရှိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့တော့ မတွဲ ချင်ဘူးဟ ”

“ ဘာဖြစ်လို့တုံး ”

နန်းဟွမ်ခမ်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးရင်း မေးဖြစ်သည်။

“ နင့်မျက်နှာကြီးကြည့်ပြီးရင် ငါ မုဒ်သွင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏအော်ရယ်မိနေမှာ ”

ပြောရင်း နန်းဟွမ်ခမ်းက တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်သည်။

“ မီးပုံးပျံဇာတ်လမ်း ရိုက်မှာဆိုရင်တော့ ကျော်ဝဏကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ ခေါ်ရိုက်လိုက်ပါဦး၊ တောက်တိုမယ်ရ လက်တိုလက်တောင်း အခိုင်းခံရတဲ့ အခန်းလေးတွေပေါ့ ”

နှင်းဖြူဖြူအေးက ကျော်ဝဏကို ပေါ်တင်ကြီး နှိပ်ကွပ်သည်။

“ အောင်မာမာ ငါက မင်းသားမလုပ်ချင်လို့ အသာလေးငြိမ်နေတာ၊ ငါသာ ဗီဒီယိုမင်းသား ထလုပ်ရင် ဒီကောင့်လို မင်းသားတွေ လမ်းဘေးရောက်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းတဲ့လူကနင်း၊ ရေထမ်း ရောင်းတဲ့လူကရောင်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ ဈေးကွက်တွေပျက်ကုန်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ ”

ကျော်ဝဏကလည်း ခေသူမဟုတ်။ နှင်းဖြူဖြူအေး၏ စကားကို ချက်ချင်းချေပကာ အကျ... ထူကော်လံကို ထောင်သည်။

“ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဗီဒီယိုမင်းသားတွေ အကုန်လုံး ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်ကို ကျော်ဝဏဝင်လာတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ဒီလောကမှာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုအရပ်ပုတဲ့ မဲပြာပြာကောင်နဲ့ တစ်လောကထဲ သိက္ခာကျခံပြီး နေမဲ့အတူတူ ဆိုက်ကားပဲနင်းတော့မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ကုန်မှာသေချာတယ် ”

ရတနာက ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ဆိုရင်း ခွီးခခဲရယ်သည်။

“ ငါ့သူငယ်ချင်းက ပြောလောက်အောင်လည်း မပုပါဘူးဟာ ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏက ခြေဖျားကို ထောက်လိုက်ရင်း “ပြောလိုက်စမ်းပါ” ဟု ဆိုသည်။

“ ခြေဖျားထောက်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ် ကျော်ဝဏရယ်၊ နင် ဒေါက်ဖိနပ်ပဲ ဝယ်စီးလိုက် တော့ ”

နန်းဟွမ်ခမ်းက ပြောပြီးရယ်သည်မို့ ကျန်ကောင်မလေးများကပါ

လိုက်၍ ရယ်ကြသည်။ မျက်မှန်းတန်းမိနေသော်လည်း သိပ်အခင်ကြီးမဟုတ်သော နန်းဟွမ်ခမ်း၏ ဘေးမှ ကောင်မလေး ကိုကြည့်ရင်း ဘယ်ရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲမှာ “စကားနည်းသော ကလေးမ” ဟု တွေးမိသည်။

“ ဒါနဲ့ ငွေရည်ဖူး၊ နင် မနက်ဖြန်ကော ငါတို့နဲ့လိုက်လည်ဦးမှာလား ”

ရတနာက တစ်ချိန်လုံး သူများစကားကို နားထောင်ကာ လိုက်၍ ပြုံးတတ်သော ထိုကောင်မ လေးကို ပခုံးဖြင့်တိုက်ရင်းမေးသည်။

“ အင်း ”

ကောင်မလေးက “အင်း” ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ ဖြေသည်။ သိပ်အချောစားကြီးထဲမှာ မပါ သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ပုံစံလေးမို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကောင်မလေး၏ နာမည်ကို မှတ်မိအောင် ထပ်ကာထပ်ကာ ရေရွတ်မိသည်။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ အေးတိအေးစက် ထိုကောင်မလေးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ခိုး ကြည့်မိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ခိုးကြည့်မိဆို ကောင်မလေး လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တိုင်း ပေါ်လာတတ်သော သွားတတ်ကလေး ကလည်း ချစ်စရာကောင်းနေသည်ကိုး။

* *

"အဆိုတော်တစ်ယောက် တက်လာတိုင်း

သူမက လက်ခုပ်တီးကာ အားပေး

သည်။ ပြီးနောက် ၎င်းအဆိုတော်ဆို

သည့် သီချင်းများကို အများတကာကဲ့သို့

လိုက်၍ ညည်းဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း မပြု။

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ...

Show ပွဲတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဆိုတော်များက မြူးကြွတဲ့သီချင်းတွေကို
ဝင်ပေါ်ကနေ ဖျော်ဖြေနေသကဲ့သို့ စင်အောက်မှ ပရိသတ်များကလည်း
အားရပါးရပင် အားပေးနေကြသည်။

အချို့က သီချင်းများကို လိုက်ညည်းရင်း အားပေးသလို အချို့ကကျ
ကခုန်ရင်း အားပေး နေကြသည်။

ငွေရည်ဖူးဆိုသော ကလေးမဆို ဘာရယ်မဟုတ် မကြာခဏဆိုသလို
ကျွန်တော် လှမ်း ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ အားပေးမှုက ကျွန်တော့်အဖို့တော့
အထူးအဆန်းဖြစ်ကာနေသည်။ အဆိုတော်တစ် ယောက် တက်လာတိုင်း သူမက
လက်ခုပ်တီးကာ အားပေးသည်။

ပြီးနောက် ၎င်းအဆိုတော်ဆိုသည့် သီချင်းများကို အများတကာကဲ့သို့
လိုက်၍ ညည်းဆို ခြင်း၊ ကခုန်ခြင်းမပြု။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တမေ့တမောကြီး
ငေးကြည့်ကာ အားပေးသည်။ ၎င်းအဆိုတော်၏ ဖျော်ဖြေမှုဆုံးပါက
ထကာလက်ခုပ်တီးရင်း ဩဘာပေးသည်။

အဆိုတော်၏ အမည်ကို အော်ဟစ်ကာ အားပေးခြင်းလည်းမရှိ။ သူမ၏
အားပေးမှုပုံစံက အေးတိအေးစက်ကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

Show ပွဲများတွင် မြင်တွေ့နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်သည်မို့ သူမ၏ ပုံစံက
ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ကြီးကို ထူးဆန်းကာနေသည်။ အနေအေးသော

ကလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး သူမက စိတ် ဝင်စားစရာ ဖြစ်ကာနေသည်။

ချမ်းအေးလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ရာသီဥတုကြောင့် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ကာ မာ ဖလာကို မျက်နှာတစ်ဝက်နှင့် လည်ပင်းကိုရစ်ပတ်ကာ မျက်လုံးမျှသာ ဖော်ထားသော်လည်း မည်သို့ရိပ်မိသွားသည်မသိသော ပရိသတ်နှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စက ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက် သည်။

ပရိသတ်များနှင့် စကားပြောနေရင်းက အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန် တော့်လိုပင် လှမ်းကြည့်နေသော သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

ကျွန်တော့်ဘက်က ကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်သွားမိသော်လည်း သူမကတော့ ခံစားချက်ရှိပုံမ ရသော ဝက်ကျေတန်းကျေ အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ အကြည့်ကိုလွှဲကာသွားသည်။ ဘာရယ် မဟုတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ဟာခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

* *

"ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း လက်ဆတ်
သောလေကို တစ်ဝကြီးရှူဖြစ်သည်။
ဤကဲ့သို့ လက်ဆတ်အေးမြသော
လေနှုအေးကိုလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင်
ရန်ကုန်ကို သယ်သွားချင်သည်။

“ ကျော်ဝဏ ”

“ အေး ... ပြော သယ်ဂျင်း ”

ကျော်ဝဏက ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို “သယ်ဂျင်း” ဟုခေါ်ရင်း ထူးသည်။ ဘယ် သူငယ်ချင်းကိုမဆို သယ်ဂျင်းဟု ခေါ်တတ်သည်မှာ ၎င်းအကျင့်။

“ ငါ မင်းကို မေးစရာရှိလို့ကွ ”

“ မေးလေ ... နေဦး ပြီးပိုင် သယ်ဂျင်း အခုပဲ ငါမင်းဆီ ထွက်လာခဲ့မလို့၊ စောစောက လင်း နောင်ဖုန်းဆက်တယ် သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ငါက မင်းကိုဝင်ခေါ်ပြီး လိုက် လာခဲ့တဲ့၊ အတော်ပဲ ငါလည်း မင်းဆီဖုန်းခေါ်မလို့ လုပ်နတာ ဒါနဲ့ စောစောက ဘာပြုတယ်၊ မေးစ ရာရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာမေးမလို့လဲ ”

“ Tea ဆိုင်ရောက်မှ မေးတော့မယ်ကွာ ”

“ ပြီးရော၊ ငါအခုထွက်ခဲ့မယ် ”

“ အေး ... ငါစောင့်နေမယ် ”

ဖုန်းချပြီး အကျ..ဗလာဖြစ်နေသော ကိုယ်ပေါ် တီရှပ်တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်ရင်း အိမ်ပြင် ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းနှစ်နာရီမှာ ပူနေသောနေက တောင်ကြီးဆောင်းရာသီအဖို့တော့ ပူသည် ဟုမဆိုသာ။

တော်တန်ရုံ အအေးကြောက်တတ်သူဆိုပါက ဤနေပူပူတွင် အနွေးထည်ပါးပါးတစ်ထည် တော့ ဝတ်ထားရလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အအေးကြိုက်သူမို့ အနွေးထည်မဝတ်ဖြစ်။ ကျော်ဝဏရောက်လာပါက အဆင်သင့်လိုက်သွားနိုင်ရန် အိမ်အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ဝေခနဲ တိုက်ခတ်သောလေက နေပူထဲက ဖြတ်သန်းလာသော်လည်း
ပူနွေးမနေဘဲ အေး မြကာနေသည်။

“ ဒီရာသီဥတုမျိုး ရန်ကုန်မှာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ” ဟု
တွေးနေစဉ်မှာပင် ကျော်ဝဏ္ဏ ရောက်ချလာသည်။

“ တက် ... သယ်ဂျင်း ”

ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို လှမ်းပေးကာ တက်ဟုဆိုရင်း
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ...

“ တော်တော်အအေးကြိုက်တဲ့ကောင်၊ အကျူးလက်တိုနဲ့ ”

ဟု ဆိုသည်။

“ အခုပဲတွေးနေတာ၊ ရန်ကုန်ကို ဒီလိုရာသီဥတုကြီး
သယ်သွားရရင်ကောင်းမယ်လို့ ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင့်သားက ဆိုင်ကယ်စီးနေရင်း
ရယ်သည်။

တိုက်ခတ်နေသောလေကို ထိုးခွဲရင်း သွားနေသော
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း လတ်ဆတ် သောလေကို တပ်တပ် ကြီးရှူဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ လတ်ဆတ်အေးမြသော လေအေးကိုလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင်
ရကုန်သို့ သယ်သွား ချင်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သော
လင်းနောင်က လက် လှမ်းပြသည်။

“ မင်းသား ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလား ”

ရောက်ရောက်ချင်း လင်းနောင်က မေးဆက်ရင်း

ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“ နောက်လထဲမှာ ဗီဒီယိုရော၊ ဗီစီဒီရော ရိုက်ရမယ်၊ ဒီတစ်လလုံး အားနေလို့ တောင်ကြီး မှာပဲ နှပ်နေမလို့ ”

“ အေးကွ ... မင်းမပြောနဲ့ ငါတို့လည်းပဲ ရန်ကုန်မှာကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ပူလို့၊ ရန်ကုန် ရောက်ပြီး တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ကြာရင် တောင်ကြီးကို ပြေးပြန်ချင်နေတော့တာ ”

ကျော်ဝဏက စားပွဲထိုးလာချသော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်းက ဆိုသည်။

“ ငါကတော့ကွာ ဗီဒီယိုမရိုက်ခင်ကတည်းက ရန်ကုန်နဲ့ တောင်ကြီးကို သွားလိုက်ပြန်လိုက် နဲ့ဆိုတော့ အတော်လေးနေသားကျသွားပြီ၊ နေသားကျတယ်သာ ပြောရတာ ပါ နွေရာသီဆိုရင် မိတ်ဖုတွေထွက်ပြီး နေရထိုင်ရ အတော်လေးခက်တယ် ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်တို့က ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ ရန်ကုန်လို ပူနွေးတဲ့ဒေသမှာ သင်္ကြန်လို အချိန်မျိုးကျတော့လည်း ကောင်းသွားပြန်ရော၊ တစ်နေကုန် ရေပက်ခံလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးသွားတာမျိုးမရှိဘဲ၊ အဲ တောင်ကြီးသင်္ကြန် ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ မြို့တစ်ပတ်လောက် ရေပက်ခံထွက်ပြီးရင် လူက ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာ ”

ပြောရင်း လင်းနောင်က ရယ်သည်။

“ ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းစောစောက ဖုန်းဆက်တော့ ငါ့ကိုမင်း မေးစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာမေးမ လို့လဲ ”

ကျော်ဝဏက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ အေး ... ဟိုဒင်းကွာ တန်ဆောင်တိုင်တုန်းက မင်းနဲ့ပါ
လာတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကွာ အဲဒါ ငါစိတ်ဝင်စားလို့ သူ့မှာ ရည်းစားရှိမရှိ
သိချင်တာ ”

ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့်
သကောင့်သားနှစ်ကောင် ပြုံးစိစိကြီး တွေ ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ ရည်းစားမထားဘူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလုပ်နေသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း ပြောတော့
ရည်းစားနှစ်ယောက်ပြိုင်မထားဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ပြတ်ပြီးမှ
တစ်ယောက်ထားတာဆို ”

“ အေးလေ ”

လင်းနောင်၏ အမေးကို အေးလေဟု ဖြေဖြစ်သည်။

“ မင်း ... အဲဒီ တန်ဆောင်တိုင်တုန်းကလည်း မင်းကောင်မလေးနဲ့
ဖုန်းပြောနေသေးတယ် မဟုတ်လား ”

“ အခု ပြတ်သွားပြီကွ ”

ကျော်ဝဏ၏ အမေးကို ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ”

“ ကောင်မလေးက လူလည်လေးကွ၊ ငါ့အပြင် သူ့မှာ
ရည်းစားရှိသေးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်တာ ”

“ အချစ်အတွက် ကံမကောင်းတဲ့လူဆိုပါတော့ ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသည်။

“ ဒါနဲ့ မင်း မင်းသားမဖြစ်ခင်ကတော့ ထားလိုက်တော့ မင်းသားဖြစ်ပြီးမှ

ရည်းစားထားတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ ပြီးနိုင် ”

ကျော်ဝဏက ပြုံးစိစိဖြင့်မေးသည်။

“ ဒီတစ်ယောက်တည်းပါ။ ရည်းစားဆိုပြီးတော့ အတည်တကျတွဲတာ ဒီတစ်ယောက်တည်း ပဲ။ ရည်းစားသက်တမ်းက တစ်နှစ်တောင်မပြည့်လိုက်ဘူး ”

“ အတည်တကျတွဲတာ ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ အတည်မကျတွေက ရှိသေးတယ် ဆိုတဲ့သဘောလား ”

“ ဒါကတော့ကွာ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆိုမှတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ ”

လင်းနောင်၏ အမေးကို ကျော်ဝဏက ဝင်၍ ဖြေသွားသည်။

ကျွန်တော်ပင် မဖြေလိုက်ရ။

“ ဘာပဲပြောပြော မင်းက ရည်းစားတွေ

ပွစိတက်နေအောင်ထားတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက

ကြိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း လှုပ်ရှားပေးရမှာပေါ့။ ကဲ ဘယ်သူ့ကို မင်းစိတ် ဝင်စားလဲ ”

ကျော်ဝဏက မေးဆတ်ရင်းမေးသည်။

ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ရှက်ပဲပဲလုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း လင်းနောင်က ရယ် သည်။ ပြီးမှ ...

“ ဒီလိုရှက်တတ်ပုံနဲ့များ မင်းသားလုပ်နေသေးတယ် ”

ဟုဆိုသည်။

“ ကဲ ... ပြော သူငယ်ချင်း၊ နန်းဟွမ်ခမ်းကိုလား၊ နှင်းဖြူဖြူအေးကိုလား၊

နန်းဟွမ်ခမ်းက ဆံ ပင်လေး ခပ်တွန့်တွန့်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်။

နှင်းဖြူဖြူအေးကကျတော့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့၊ ကဲ ပြော ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ”

ကျော်ဝဏက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆိုရင်းမေးသည်။

“ မဟုတ်ဘူး၊ သွားတတ်ပါတဲ့တစ်ယောက်လေကွာ ”

“ ဪ ... ငွေရည်ဖူးကိုလား ”

ကျော်ဝဏ ပြုံးစိစိဖြင့် ငွေရည်ဖူးကိုလာဟု မေးသည်မှို့ အေးဟု ကျွန်တော်ဖြေဖြစ်သည်။

ငွေရည်ဖူးဆိုသော အသံလေးကြားရုံဖြင့် ရင်မှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ ငွေရည်ဖူးက တော်တော်ကြီး အေးတဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ အေးတာမှ ရေခဲမှတ် အောက်ကို အေးတာကွနော် ”

လင်းနောင်က မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ ငါက အဲဒီ အေးတာလေးကို သဘောကျတာ၊ သူ့ပုံစံလေးက ထူးထူးခြားခြားလေးပဲကွ၊ ရယ်လိုက်ရင် သွားတက်လေးနဲ့ ”

“ အင်း ... ရောဂါ၊ ရောဂါ ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးမှာ ကျော်ဝဏက ရောဂါဟုဆိုသည်။

“ အဲဒီ တော့ အရင်ဆုံး အဲဒီ ငွေရည်ဖူးမှာ ရည်းစားရှိမရှိကို ကျော်ဝဏက စုံစမ်းပေးရမှာ လား ”

လင်းနောင်က မေးငေါ့ရင်း မေးသည်။

“ အေး ”

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။ ကျော်ဝဏက လက်ဖျစ်တီးရင်း OK ဟု ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းသားက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း

အေးအေးလေးကို ဇာတ်လမ်းရှာ

တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ သူက နင်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ပါလာတာဆိုတော့ဟာ
ဘယ်လိုပြောရမလဲ ”

“ ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့၊ ဘာလဲ နင်စိတ်ဝင်စားလို့လား ”

ကျော်ဝဏ၏ စကားမဆုံးခင်မှာ နန်းဟွမ်ခမ်းက
စကားဖြတ်ကာဆိုသည်။ ကျော်ဝဏက ပြာပြာသလဲဖြင့်

“ အာ ... ဘယ်ကလာ နင်တို့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဝင်စားတာက
ငါ့သူငယ်ချင်းဟ၊ ဒီကောင် ... ဒီကောင် ”

ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်ပြသည်။

နှင်းဖြူဖြူအေးနှင့် နန်းဟွမ်ခမ်းက ထင်မှတ်မထားဟန်ဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို အံ့သြတကြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

တက်သစ်စ မင်းသားတစ်ဦးက မထင်မရှား အချောစားကြီးမဟုတ်သော
ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းက
သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေဟန်တူ သည်။

“ ငွေရည်ဖူးမှာ ရည်းစားမရှိဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီ
လိုကိစ္စတွေလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရ ဘူး၊ ကျောင်းတက်နေစဉ်ကာလကလည်း
ရည်းစားသံ မကြားဘူး၊ သူက အရမ်းအေးတာ ”

“ အခုလည်း သူ့မိဘဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းကူပြီး အိမ်နဲ့ဆိုင်၊ ဆိုင်နဲ့အိမ်ပဲ ကူးနေတာ၊ ဘယ်မှ သွားတာလာတာမရှိဘူး၊ တန်ဆောင်တိုင်တုန်းကတောင် ဇွတ်ဝိုင်းခေါ်ကြလို့ လိုက်လာတာ၊ အေး သလားတော့မမေးနဲ့၊ ရေခဲတုံး အရှုံးပေးရတယ်၊ ငြိမ်သလားလည်းမမေးနဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲလိုကို ငြိမ်တာ ”

နန်းဟွမ်ခမ်းရော နှင်းဖြူဖြူအေးကပါ သူမ၏ အနေအေးမှုကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆို ကြသည်။

“ ဒါနဲ့ မင်းသားက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း အေးအေးလေးကို ဇာတ်လမ်းရှာတာတော့ မဟုတ် ပါဘူးနော် ”

“ အာ ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်နဲ့ဆိုင်လိပ် စာလေး ပြောပြပါလား ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှင်းဖြူဖြူအေးနှင့် နန်းဟွမ်ခမ်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်သည်။

“ မြန်မြန်ပြေပြေလိုက်ပါဟာ၊ ဒီကောင်က နောက်လဆို ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာမို့လို့ မြန်မြန်လှုပ် ရှားချင်နေတာ ”

“ ပြောပြတာက ပြောပြမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငွေရည်ဖူးက အချိန်တိုတိုနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ပြန်ကြိုက်မဲ့ပုံတော့ မပေါက်ဘူး ”

“ အာ ... ရတယ်၊ သုံးနှစ်ပဲလိုက်ရလိုက်ရ ပြဿနာမရှိဘူး ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ...

“ သေချာရဲ့လား ”

ဟု နန်းဟွမ်ခမ်းက ပြုံးစိစိဖြင့် မေးသည်။

“ သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖုန်းနံပါတ်လေးပါ လိုချင်တယ်ဗျ ”

“ အင်း ... သူ့အိမ်မှာတော့ ဖုန်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာတော့ ဖုန်းမရှိဘူး၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် ဖို့ဆိုတာကလည်း လွယ်မယ်တော့မထင်ဘူး၊ သူ့မိသားစုလည်း သူ့လိုပဲ ရိုးရိုးကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ စည်းကမ်းလည်း အရမ်းကြီးတာ ”

“ သူ့ဆိုင်မှာ ဈေးလေးဘာလေးဝယ်ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင် အရင်လုပ်ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ အခြေ အနေကြည့်ပြီး ဆက်လုပ်ရှားပေါ့ ”

နှင်းဖြူဖြူအေးက လမ်းကြောင်းတွေ ခင်းပြသည်။

“ အဲဒီ လိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့တွေ ဒီကိစ္စကို နှုတ်လုပ်ပါစေနော်၊ ဒီကောင်က မင်း သားဆိုတော့ လူတွေက သွားပုတ်လေလွင့် လျှောက်ပြောနေမှာစိုးလို့ ”

“ အေးပါ ”

ကျော်ဝဏ၏ စကားကို နန်းဟွမ်ခမ်းက အေးပါဟု မျက်စောင်းထိုးရင်း ဆိုသည်။ ပြီး တစ် လက်စတည်း သူမ၏ ဆိုင်နေရာကိုပါ ပြောပြသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ရည်းစားစထားမည့်သူ တစ်ယောက်လို ရင်တွေဘာတွေတောင် ခုန်လို့။

* *

"နန်းဟွမ်ခမ်း၏ ငွေရည်ဖူးနှင့် ပက်
သက်သမျှ ပြောပြခဲ့သည်ကို နားမှာ
ပြန်၍ ကြားယောင်ကာနေသည်။

“ ငွေရည်ဖူးရဲ့ အိမ်နာမည်က ပိပိတဲ့ မှတ်ထားဦး၊ သူ့ဆိုင်မှာက ဆိုင်ကယ်အတွက် အင် ဂျင်ဝိုင်ဆို၊ ဓာတ်ဆီတို့ရောင်းတယ်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အသေးစားတွေရောင်းတယ်၊ နောက် အိမ် သုတ်ဆေးတို့၊ သွပ်တို့၊ သံတို့၊ တိလပ်မြေတို့၊ အထပ်သားတို့လည်း ရောင်းတယ် ”

နန်းဟွမ်ခမ်း၏ ငွေရည်ဖူးနှင့် ပက်သက်သမျှ ပြောပြခဲ့သည်ကို နားမှာပြန်၍ ကြားယောင် ကာနေသည်။

စီးလာသောဆိုင်ကယ်ကို သူမဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သောအခါ သူမဆိုင်ရှိ အလုပ်သမားက ဘာလိုလို့လဲဟူသောသဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုံကို လှန်ကာ ဆီတိုင်ကီအဖုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သောအခါ ဓာတ်ဆီဝယ်မည်ဟု ၎င်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

“ ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ ”

“ တစ်ထောင်ဖိုး ”

တစ်ထောင်ဖိုးဟုဆိုလိုက်ရင်း သူမကို တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရှိ ကောင်တာမှာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော သူမကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူမကို ကြည့်နေ စဉ်မှာပင် မော့ကာ လှမ်းကြည့်သော သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် သူမက လှမ်းပြုံးပြသည်။

“ ကိုဖြိုးနိုင် ဘယ်သွားမလို့တုန်း ”

“ ဒီနားမှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်လေ၊ သူ့ဆီသွားမလို့ ”

ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေရင်း ပြုံးပြဖြစ်သည်။ သူမက ဝတ်ကျေတန်းကျေပင် နှုတ်ဆက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆက်ဖက်ကာနေသည်။

ဆိုင်မှ အလုပ်သမားက ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ထဲ ဆီထည့်ကာ ပေးသည်။
အလုပ်သမားထံ ငွေတစ်ထောင်လှမ်းပေးရင်း ဆိုင်ကယ်ကို စီးထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။
ဒီနေ့ သူမနှင့် ပတ်သက်သော Intro က ဤမျှလောက်သာ။

* *

“ရဲခဲမှဥစ္စာ၊ တတ်ခဲမှပညာတဲ့ကွ၊
လိုက်ရတာ ခဏလေးနဲ့ဆို ပျင်း
စရာကြီး ”

“ မင်းကလည်းကွာ မင်းသားလုပ်နေပြီး ညံ့လိုက်တာကွာ၊
ဘာမဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်နေလဲ၊ ဘာ ညာဆိုပြီးဝင်ရောပါလား ”

လင်းနောင်က အားမလိုအားမရဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုဆိုသည်။

“ သူပုံစံက ရောတိုင်းရဲမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ပုံစံက
ချစ်စရာလေးကွာ ”

“ ရောဂါတွေ ရင့်လာပြီ ”

ကျော်ဝဏက ပခုံးတွန့်ရင်းဆိုသည်။

“ မင်းတို့ကသာ သွားရောပါလာတွေဘာတွေ လုပ်နေတာ သူ့ဆိုင်မှာ
သူတစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ပတ်ကြည့်ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက် သူ့ဘေးမှာအမြဲရှိတယ် ”

“ မင်းပြောသလိုဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်းရှိမဲ့ အချိန်ကိုသိရအောင်

အမြဲပတ်နေရမဲ့ သဘောပဲ မင်းသားရ ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ကောက်ချက်ချသည်။

“ ပတ်တာပဲကွာ တစ်ရက်မဟုတ်တစ်ရက်တော့ သူလည်း
ရိပ်စားမိကောင်းရိပ်မိလာမှာပါ ”

သက်ပြင်းချရင်း ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“ နန်းဟွမ်းခမ်းပြောသလို မကြာခဏ ဈေးသွားသွားဝယ်ပေးပေါ့ကွာ၊
သူ့ဆိုင်မှာက ဝယ်စရာများပါတယ်၊ ချောင်းပေါက်မတတ် သွားပါများရင် သူလည်းပဲ
ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ အနည်းနဲ့အများတော့ ရိပ်မိလာမှာပဲ၊ အဲနောက်ဆုံး
မရိပ်မိရင်တောင်မှ အရင်ကထက် ပိုရင်းနှီးလာလိမ့်မယ် ”

ကျော်ဝဏက သူစဉ်းစားမိသလို အကြံပြုသည်။

“ အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူးကွ၊ သူ့ဆိုင်က လမ်းလေးဆုံမှာ ရှိနေတော့
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာက ဂိတ်ရှိတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာကလည်း ကွမ်းယာဆိုင်တွေ
နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကိုစောင့်ပြီး
ဝိုင်းကြည့်နေကြသလိုမျိုး လိပ်ပြာမလုံဘူးကွ ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ရယ်သည်။ ပြီး

“ အေးပေါ့ ... မင်းသာ သူလိုကိုယ်လို သာမန်အရပ်သားဆိုရင်လည်း
သူတို့အနေနဲ့ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော
မင်းရဲ့အနေအထားက အရမ်းကြီး နာမည်မကြီးရင် တောင်မှ
လူမသိသူမသိလည်းမဟုတ်တော့ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ကတော့
သိနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်း ငွေရည်ဖူးကို သွားပတ်တာ ခေါက်ရေစိတ်လာတာနဲ့အမျှ
သူတို့လည်း ရိပ်မိလာပြီး စောင့်ကြည့်တာမျိုး မဟုတ်ရင်တောင် အမှတ်မထင်တော့
သတိထားမိလာမှာ အမှန်ပဲ ”

ဟု ဆိုသည်။

“အေးကွာ ... ကြည့်ရတာ ငါတော့ အောင်သွယ်ပဲ
အားကိုးရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ခက် တာက ငါကလည်း နန်းဟွမ်ခမ်းတို့၊
နှင်းဖြူဖြူအေးတို့နဲ့က သိပ်ခင်တာမဟုတ်ဘူး ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏက

“အဲဒါကို ငါ့ကိစ္စလို့သဘောထား၊ အဲဒီ အပိုင်းက ပြဿနာမရှိဘူး၊
မင်းသာ ဟိုဘက်ကို မျက်နှာများများပြပြီး ရင်းနှီးအောင် အရင်လုပ်ထား ”

ဟု ဆိုသည်။

“တစ်ဖက်မှာလည်း နန်းဟွမ်ခမ်းတို့နဲ့ ဒီကောင့်ကို ပိုရင်းနှီးအောင်
မကြာခဏ ဆံပေးမှ ဖြစ်မယ် ”

လင်းနောင်က ကျော်ဝဏကိုဆိုသည်။

“အင်း ... ငါ့အဖြစ်က အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ ”

ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကို ဒီလိုပဲပေါ့ကွာဟု
ကျော်ဝဏက ဆိုသည်။

“နန်းဟွမ်ခမ်းပြောသလိုပဲ ငွေရည်ဖူးကိုကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်နဲ့
တော်တော်ကြီး ကြိုးစားရမဲ့ပုံပဲကွ ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း ဆိုသော စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ...

“ရခဲမှဥစ္စာ၊ တတ်ခဲမှပညာတဲ့ကွ၊ လိုက်ရတာ ခဏလေးနဲ့ဆို
ပျင်းစရာကြီး ”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ဘာရမယ်မဟုတ် ကျွန်တော် သက်ပြင်းကိုသာ
ခပ်ကြမ်းကြမ်းချဖြစ် သည်။

